

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 53/2015
04.02.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Маје Ковачевић-Томић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљене А.Б. и др, због кривичног дела несавестан рад у служби из члана 361. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене А.Б. – адвоката С.Н., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору VI К бр.414/12 од 06.06.2014. године и Вишег суда у Сомбору Кж бр.408/14 од 09.10.2014. године, у седници већа одржаној дана 04. фебруара 2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене А.Б. – адвоката С.Н., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору VI К бр.414/12 од 06.06.2014. године и Вишег суда у Сомбору Кж бр.408/14 од 09.10.2014. године, у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1.) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу исти захтев **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору VI К бр.414/12 од 06.06.2014. године окривљена А.Б. је, поред окривљене Е.С., оглашена кривом због извршења кривичног дела несавестан рад у служби из члана 361. став 3. у вези става 1. КЗ за које дело јој је применом одредаба чланова 65, 66. и 67. КЗ изречена условна осуда, тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљена за време од две године не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, према окривљеној А.Б. је на основу чланова 79, 80. и 85. КЗ изречена мера безбедности забране вршења дужности директора у јавним установама у трајању од пет година, рачунајући од дана правноснажности пресуде.

На основу члана 258. ЗКП усвојен је имовинско правни захтев ОШ Б.и ј. С., па су окривљене обавезане да оштећеном правном лицу солидарно надокнаде штету у износу од 556.297,00 динара, као и да солидарно надокнаде штету оштећенима, и то М.П. у износу од 6.502,85 динара, Д.П. у износу од 12.417,04 динара, С.И. у износу од 21.159,10 динара, Т.Б. у износу од 259,17 динара, С.Ц. у износу од 4.385,16 динара, а А.В. у износу од 3.177,12 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. На основу члана 264. став 1. КЗ, окривљене су обавезане да надокнаде трошкове кривичног поступка у паушалном износу од по 5.000,00 динара свака, као и награду и трошкове вештака у износу од 80.301,00 динара солидарно, те трошкове и награду бранилаца по службеној дужности који ће бити одређени посебним решењем, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, односно решења, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж бр.408/14 од 09.10.2014. године, усвајањем жалбе ОЈТ у Сомбору, пресуда Основног суда у Сомбору VI К бр.414/12 од 06.06.2014. године преиначена је у делу одлуке о кривичној санкцији у односу на обе окривљене, при чему је окривљена А.Б. због кривичног дела несавестан рад у служби из члана 361. став 3. у вези става 1. КЗ осуђена на казну затвора у трајању од 8 месеци, с тим што је одређено да ће се ова казна извршити на тај начин што окривљена не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, те да ће суд, уколико окривљена једном у трајању до 12 часова или два пута у трајању од по 6 часова самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да остатак казне затвора издржава у затвору, док је жалба окривљене А.Б. одбијена као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљене А.Б. – адвокат С.Н., на основу члана 485. став 1. тачка 1.) у вези става 4. ЗКП, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11.) и став 2. тач. 1.) и 2.) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд утврди да побијаним пресудама повређен закон на штету окривљене, те да преиначи побијане пресуде тако што ће окривљену А.Б. за кривично дело несавестан рад у служби из члана 361. став 3. у вези става 1. КЗ ослободити од оптужбе у смислу члана 423. тачка 2. ЗКП или да побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Након што је захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП достављен Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за разјашњење ствари, па је након размотрања списка предмета и пресуда против којих је захтев поднет, по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП, бранилац окривљене у захтеву истиче да је првостепени суд своју одлуку о кривици окривљене А.Б. засновао на доказу на ком се у смислу члана 16. ЗКП не може заснивати – на неовереној копији Правилника о организацији и систематизацији радних места ОШ Б. и ј. у С. из 2008. године, који није био оверен, нити потписан од стране директора.

По оцени овога суда, изложени наводи захтева нису основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 16. став 1. ЗКП, прописано је да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су, непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, Закоником, другим законом или општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа.

Сходно цитираном законском пропису, чињенице у кривичном поступку се могу доказивати свим доказима, осим онима који су сами по себи или по начину прибављања у супротности са одредбом члана 16. став 1. ЗКП.

Одредбом члана 139. став 1. ЗКП, прописано је да исправу по службеној дужности или на предлог странака прибавља орган поступка или подносе странке, по правилу, у оригиналу, а ставом 2. истог члана је, поред осталог, прописано да, ако је оригинал исправе уништен, нестао или га није могуће прибавити – може се прибавити копија исправе.

Имајући у виду цитиране законске одредбе, те чињеницу да је у конкретном случају Правилник о организацији и систематизацији радних места у Основној школи Б. и ј. из С. прибављен на дозвољен начин, обзиром да је суду достављен од стране овлашћених лица ове школе, која га је и примењивала у време када је окривљена у својству директора школе извршила предметно кривично дело, те да се оригинал налази у школи, то чињеница да је суду од стране овлашћеног субјекта достављен примерак правилника у копији, не доводи у питање законитост овог доказа по начину прибављања.

Правилници су били донети у складу са одговарајућим прописима, од стране надлежних органа, па се они ни по форми и садржини не могу сматрати незаконитим актима, како се неосновано у захтеву наводи. Они су изведени као доказ на главном претресу и из њихове садржине су утврђене обавезе окривљене А.Б. као директора школе. Сама окривљена није оспорила чињенице да није поступала у складу са тим обавезама – када је окривљену С.Е. фактички овластила да ради књиговодствене послове без решења за то радно место, при чему није вршила надзор над њеним радом, па, према томе, чињенице које се доказују наведеним правилницима, а у вези са обележјима кривичног дела за које је оптужена, суштински нису оспораване у току доказног поступка, па су неосновани наводи захтева да се на наведеним правилницима не може засновати судска одлука.

Из наведених разлога, наводи захтева браниоца окривљене којима се указује на постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1.) ЗКП оцењени су неоснованим.

У осталом делу, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене, одбачен је као недозвољен.

Овог стога што се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене, у осталом делу, правноснажна пресуда побија због битних повреда из члана 438. став 1. тачка 11.) ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 2.) ЗКП, и с тим у вези указује да је изрека правноснажне пресуде контрадикторна самој себи, те да је нејасна, неразумљива и контрадикторна образложењу.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1.) ЗКП-а прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено пре свега таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и апелационим судом.

По ставу Врховног касационог суда, одредбом члана 485. став 4. ЗКП-а, дакле, ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1. и став 4. ЗКП-а може, преко браниоца, поднети захтев за заштиту законитости само због повреда тог законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. став 3. и 4. ЗКП-а, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Како у осталом делу бранилац окривљене захтев за заштиту законитости подноси због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11.) и из члана 438. став 2. тачка 2.) ЗКП, које повреде нису предвиђене као дозвољен законски разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно његовог браниоца, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни касациони суд у овом делу захтев браниоца окривљене одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП у делу којим је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Веско Крстајић, с.р.